

ganste vist en nem Maade at slippe fra Sagen paa, men, nagtet der i det norske Regjeringsdepartement og tildeels i den norske Lægestand har hævet sig Stemmer for Ophævelse af Tvangen, har det dog ikke endnu været muligt, nagtet Sagen har foreligget paa to Storthing, at faae den norske Regjering til at give sit Samtykke til en saadan ubegrændset Frihed. Der er altsaa efter min Formening kun en tredie Veie at gaae, nemlig den, at ophæve de examinerede Lægers Eneret til at udøve Lægepraxis. Men ved Siden af at indføre en saadan Frihed for Alle og Enhver til at befatte sig med Lægepraxis, vilde det vistnok være aldeles nødvendigt, idetmindste som en Overgangsbestemmelse, at sætte visse indskrænkende og controllerende Regler for dem, der befatte sig med at være Læger. Jeg troer ikke, det gaaer an at gjøre Springet fra den høieste Grad af Tvang til den høieste Grad af Frihed, uden det mindste Mellemled; man vilde sikkert fortryde et saadant Spring, og nogen Nødvendighed derfor foreligger der ikke. — Der er af en Læge udarbejdet et Lovforslag, som allerede har foreligget i 3—4 Aar i lægevidenskabelige Skrifter; det er anbefalet af ikke faa andre Læger og findes aftrykt i Hospitals-tidenden — saavidt jeg mindes — for 1860. Dette Forslag har fremdeles vundet megen Tilstemning i Norge, hvor der har været ført Forhandlinger mellem Lægeforeningen og Regjeringsdepartementet om dette Spørgsmaal. Af dette Lovforslag skal jeg tillade mig at nævne flere Bestemmelser, som forekomme mig at være heldige. Det bestemmer saaledes, efter at det i § 1 er udtalt, at de examinerede Lægers Enerettighed er hævet, at kun Den, der har Indfødsret og har haft fast Bopæl her i Landet i 5 Aar, maa tage Syge under Behandling; derved udelukkes navnlig udenlandske og omreisende Praktici. Endvidere bestemmes der, at Enhver, som vil give sig af med at behandle Syge, skal gjøre skriftlig Anmeldelse derom for vedkommende Politimester, Sognepræst og Districtslæge; denne Pligt er det ikke vanskeligt at opfylde. For det Tredie bestemmes der, at Enhver, som behandler Syge, er forpligtet til at forskrive den Medicin, som skal bruges, ved en saakaldt Recept, med Angivelse

af Datum, nøjagtig Maal og Vægt, Indgiftens Størrelse osv., Noget, som ogsaa er befalet for de autoriserede Læger. Dernæst gives der den Bestemmelse, at ingen Undergiben kan tvinges til at lade sig behandle af en uexamineret Læge, og at han, dersom han vil benytte en saadan, selv maa afholde Bekostningen; dette er ogsaa en Bestemmelse, som er betryggende, og som ikke medfører nogen Indskrænkning i Friheden. Fremdeles bestemmes der, at kongelige og communale Embedsmænd, Apothekere og deres Medhjælpere, saavel som Jordemødre, ikke maae give sig af med Syges Behandling. Endvidere bestemmes der i dette Lovforslag, at Attester kun have Gyldighed, naar de udsærdiges af en examineret Læge, samt at ethvert Apothek er forpligtet til at være forsynet med alle brugelige Lægemidler, deriblandt ogsaa homøopathiske. Den vigtigste Bestemmelse i Lovudkastet er imidlertid den, at der foreskrives strenge Straffebestemmelser, dersom Noget ved en urigtig Censur forarsager et Menneskes Død eller hans Lemlæstelse paa en saadan Maade, at han mister sin Førlighed. I Lovforlaget indeholdes derom den Bestemmelse, at Den, der paa denne Maade har skadet sine Medmenesker, skal straffes efter Forordningen af 4de October 1833; nu vilde det vel være rigtigt at hense på dette Forhold under den nye Straffelov. Disse og andre indskrænkende eller rettere controllerende Bestemmelser er det vistnok pruktist at stille op ved Siden af det almindelige Princip, at Enhver har Ret til at give sig af med Lægepraxis. Endnu skal jeg kun bemærke dette. Man har fra forskellige Sider opfordret mig til at fremkomme med et Lovforslag, der gik ud paa, under Forbehold af Gjenfaldighed, at tillade, at Læger fra Norge og Sverrig praktisere her i Landet. De Herrer ville have seet, at lignende Forslag ere fremkomne saavel paa det norske Storthing som paa den svenske Rigsdag, paa det sidste Sted meget stærkt anbefalet af Udvalget. Forholdene mellem vort Land og disse Nabolande er ganske vist af den Bestaffenhed, at en sliq Bestemmelse vil være baade naturlig og gavnlig; Grunden til, at jeg ikke har kunnet efterkomme de nævnte Opfordringer, er kun den, at det har forekommet mig ikke at